

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 467/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 3/2010 a jeho uznesením z 8. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., B., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti J., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“; v citáciách aj „sťažovateľ“, pozn.), vo veci namietaného porušenia základného práva

vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 3/2010 a jeho uznesením z 8. júla 2010.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ je podnikateľským subjektom, ktorý je... platcom dane z pridanej hodnoty. Na základe hospodárskych výsledkov a finančných ukazovateľov si u správcu dane... uplatnil... nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie druhého štvrtroku 2007... Daňový úrad na základe písomného podania sťažovateľa začal v rámci daňového konania z výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti uplatneného nároku.

Daňový úrad... odovzdal dňa 22. 11. 2007 sťažovateľovi upovedomenie o výkone daňovej kontroly... 21. 11. 2007... Daňový úrad určil... deň začatia daňovej kontroly 25. 11. 2007...

Aktivita daňového úradu sa po 22. 11. 2007 sústredila na elektronickú komunikáciu so sťažovateľom, ktorej predmetom boli žiadosti o predloženie „ďalších“ dokladov. Tieto však sťažovateľ predložil daňovému úradu už 22. 11. 2007. Navyše, keďže daňový úrad... stále požadoval doklady, ktoré už mal v držbe (doklady, ktoré podľa poznatkov sťažovateľa boli správcom dane neodbornou manipuláciou znehodnotené) sťažovateľ opakovane navrhoval vykonanie substitučných dôkazov výsluchom svedkov (napr. konateľa spoločnosti S.). Tieto jeho návrhy Daňový úrad ignoroval a prešiel ich bez akejkoľvek reakcie...

dňa 14. 01. 2008 - po prekročení zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty na vrátenie dokladov (ust. § 15 ods. 9 veta druhá ZoSDaP) - daňový úrad vrátil sťažovateľovi doklady označené v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 14. 01. 2008, č. 602/321/123420/2008. Nedošlo však k vydaniu všetkých predložených dokladov...

Daňový úrad postupoval po 14. 01. 2008 v daňovom konaní neefektívne a neodborne. ... realizoval úkony... zo značným časovým oneskorením, volil nesprávne prostriedky a zhromažďoval irelevantné údaje...

Daňový úrad po 22. 04. 2008 neuskutočnil v rámci daňovej kontroly žiadne relevantné úkony smerujúce k potvrdeniu, resp. odmietnutiu nároku sťažovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Na podnety daňového úradu sťažovateľ pritom reagoval aktívne a poskytoval v rámci svojich objektívnych možností v každom štádiu konania potrebnú súčinnosť...

Činnosť daňového úradu po 22. 04. 2008... nevykazovala taký stupeň intenzity, ktorý by bol predpokladom na splnenie materiálnej podmienky upravenej v ust. § 15 ods.17 druhá veta ZoSDaP...

Sťažovateľovi... neostalo nič iné ako podľa ust. §250t a nasl. OSP iniciovať konanie pred Krajským súdom..., ktorého výsledkom malo byť uloženie povinnosti Daňovému úradu... konať a rozhodnúť do 60 dní od právoplatnosti tohto uznesenia v daňovom konaní vedenom za účelom zistenia oprávnenosti nároku navrhovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrtroku 2007, č. 602/321/115619/2007.»

3. Sťažovateľka ďalej uviedla:

„O žalobe sťažovateľa rozhodol Krajský súd... po uplynutí viac ako 11 mesiacoch uznesením zo dňa 08. 07. 2010, sp. zn.: 1 S 3/2010-118 tak, že jeho návrh zamietol...

Sťažovateľ tvrdí, že vyššie označené rozhodnutie bolo vydané v konaní, ktoré bolo vedené v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania, ako aj v rozpore so zákonom definovanou procedúrou občianskeho súdneho konania, na základe čoho právne neobstojí a musí byť zrušené.

Postup Krajského súdu..., ktorého výsledkom bolo vydanie rozhodnutia, porušil základné právo sťažovateľa zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy... (právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom) a čl. 6 ods. 1... dohovoru... (právo na spravodlivé súdne konanie).

Porušovateľ v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 S 3/2010-118 v rozpore so zásadou materiálnej pravdy vykonal dokazovanie a dôkazy vyhodnotil subjektívne, len na základe vyjadrenia Daňového úradu... zo dňa 23. 06. 2010, č. 602/321/91278/2010.

Porušovateľ neoboznámil sťažovateľa s tým, že hodlá obstarat' predmetný listinný dôkaz, neoboznámil ho však ani s tým, že listinný dôkaz bol zaobstaraný, nachádza sa v dispozícii súdu a bude podkladom pre súdne rozhodnutie. Porušovateľ neumožnil

sťažovateľovi zaujať relevantné stanovisko k skutočnostiam, ktoré sú jeho obsahom a rozhodol - ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia - len na základe tvrdení Daňového úradu ...

Porušovateľ postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania, keď neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k produkovaným dôkazom. Uvedená chyba mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo veci a zároveň znamenala porušenie sťažovateľových základných práv...

Rovnako tak, ak Krajský súd ... doplnil dokazovanie o listinný dôkaz bez toho, aby... sťažovateľovi... umožnil vyjadriť sa k tomuto novému dôkazu, odňal mu možnosť konať pred súdom...

Sťažovateľ upozorňuje, že pokiaľ Krajský súd... neumožnil sťažovateľovi zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného, vytvoril výraznú prekážku, ktorá bráni objektívne správne rozhodnutiu vo veci...“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo spoločnosti J. s. r. o.,... vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 S 3/2010 porušené bolo.

2) Základné právo spoločnosti J. s. r. o.,... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1... dohovoru... postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 S 3/2010 porušené bolo.

3) Uznesenie Krajského súdu... zo dňa 08. 07. 2010, sp. zn.: 1 S 3/2010-118 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie...“

Sťažovateľka súčasne žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia „v sume 3.500,- EUR“ a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Podľa § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne. Podľa § 250t ods. 7 OSP proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Podľa § 250e OSP... doručí súd žalovanému rovnopis žaloby. Predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril v lehote, ktorú zároveň určí.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

14. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky (I. ÚS 44/03, III. ÚS 380/09).

15. Ústavný súd nemôže prikazovať všeobecnému súdu, ktoré skutkové okolnosti má pri rozhodovaní zohľadňovať; jeho poslaním nie je nahradzovanie všeobecných súdov, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy.

16. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytovanie ochrany len vtedy, ak porušenie procesných práv účastníkov konania chránených zákonmi (napr. Občiansky súdny poriadok) je súčasne aj porušením základného práva alebo slobody upravených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 24/00), ako aj kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie týchto zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

17. Skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje s právnymi názormi krajského súdu, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si sťažovateľka želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným alebo názorom preferujúcim pranie sťažovateľky.

18. Predmetom konania na krajskom súde bol návrh sťažovateľky na preskúmanie nečinnosti orgánu verejnej správy – Daňového úradu B. (ďalej aj „daňový úrad“) vo veci *„zistenia oprávnenosti nároku navrhovateľky na vrátenie nadmerného odpočtu DPH pre zdaňovacie obdobie...“*.

19. Krajský súd uznesením č. k. 1 S 3/2010-118 z 8. júla 2010 návrh sťažovateľky zamietol a nepriznal jej náhradu trov konania. V odôvodnení tohto uznesenia krajský súd

- a) oboznámil v konaní zistený skutkový stav,
- b) citoval relevantné právne normy (ustanovenia § 250t ods. 1, 3 a 4 prvú vetu OSP)

a následne

c) zhrnul (uzatvoril) svoje faktické a právne závery.

a)

„Návrhom podaným pôvodne na Okresnom súde Bratislava III. dňa 11. 8. 2009 postúpeným tunajšiemu súdu... sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému - Daňovému úradu... konať a rozhodnúť v lehote do 60 dní od právoplatnosti uznesenia v daňovom konaní vedenom za účelom zistenia oprávnenosti nároku navrhovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie druhého štvrťroku 2007 č. 602/321/115619/2007. Ďalej žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi náhradu trov konania...

Z obsahu pripojeného spisu žalobcu týkajúceho sa prejednávanej veci súd zistil, že žalobca si u správcu dane (odporcu) uplatnil písomným podaním nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie druhého štvrťroku 2007. Žalovaný na základe písomného podania žalobcu začal v rámci daňového konania s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti uplatneného nároku.

Žalobca sa domnieva, že žalovaný v predmetnej veci napriek tomu, že ako žalobca využil všetky dostupné a účinné doklady, tieto nevedli k odstráneniu prieťahov a stagnácii konania. Domnieva sa, že daňový úrad je v danej veci nečinný a neefektívna činnosť tohto štátneho orgánu mu spôsobila ničím neodôvodniteľné problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jeho práv stav dlhodobej neistoty.

Z obsahu spisu súd zistil, že Daňový úrad... ako miestne príslušný správca dane spoločnosti J., s. r. o. v období od roku 2007 vykonával v uvedenej spoločnosti viaceré šetrenia - dožiadanie, kontrola DPH a to za zdaňovacie obdobia roku 2006, druhý a štvrtý štvrťrok 2007, august 2008.

V priebehu výkonu daňovej kontroly v spoločnosti J., s. r. o., za zdaňovacie obdobie druhý - štvrtý štvrťrok 2007, správca dane získal viaceré písomnosti týkajúce sa HIM a DHIM, z nadobudnutia ktorého si platiteľ (žalobca) uplatňuje odpočítanie dane z pridanej hodnoty. Tieto písomnosti považoval správca dane za podporné doklady preukazujúce skutočnosť, že spoločnosť V. s. r. o. nemohla dodať spoločnosti J., s. r. o. tovar tak, ako je uvádzaný vo faktúre č. 30600002007.

Kontrolou bolo zistené porušenie § 51 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na ust. § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov tým, že spoločnosť J. s. r. o. si v zdaňovacom období druhý štvrťrok 2007 uplatnila odpočítanie DPH vo výške 190.000,- Sk z faktúr vystavených spoločnosťou S. s. r. o. podľa zmluvy o sprostredkovaní č. 0103/2007 zo dňa 1. 3. 2007. Správca v priebehu výkonu kontroly preveroval reálne uskutočnenie plnení uvedených na prijatých faktúrach, avšak preveriť poskytnutie plnení spoločnosťou S. s. r. o. v prospech spoločnosti J., s. r. o. nebolo možné, nakoľko konateľ spoločnosti so správcom dane nespolupracoval a požadované vysvetlenia ani doklady nepredložil. Preukázať uskutočnenie vyfaktúrovaného sprostredkovania nebolo možné ani priamym vypočutím konateľa spoločnosti S. s. r. o. ako svedka, nakoľko sa na predvolania správcu dane nedostavil. O predloženie podkladov a dôkazov preukazujúcich skutočnú realizáciu vyfaktúrovaných plnení opakovane žiadal správca dane v súlade s ust. § 15 ods. 6 písm. d) a e) a § 9 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. priamo daňový subjekt ako aj jeho splnomocneného zástupcu, ktorí však nepredložili žiadne dôkazy a nepreukázali reálne uskutočnenie plnení fakturovaných spoločnosťou S. s. r. o. Daňový subjekt (žalobca) správcovi dane nepreukázal a dôkazmi nepodložil prijatie plnení uvedených na prijatých faktúrach - obstaranie príležitosti uzatvorenia kúpnej zmluvy na vytypovaný objekt, ani nepreukázal ich použitie v súlade s ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov na účely svojho podnikania ako platiteľa. Kontrolovaný platiteľ dane neunesol dôkazné bremeno podľa § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov.

O vykonanej kontrole bol vypracovaný protokol č. 602/321/10253/2010 dňa 29. 1. 2010, ktorý bol daňovému subjektu (žalobcovi) zaslaný dňa 1. 2. 2010 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie. Daňovému subjektu bola v zmysle § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. poskytnutá zákonom stanovená lehota na vyjadrenie sa k predloženému protokolu. Dňa 23. 2. 2010 žalobca doručil vyjadrenie. Na základe tohto vyjadrenia vyhotovil správca dane dňa 15. 3. 2010 dodatok k protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly č. 602/321/10253/2010.

Daňová kontrola bola ukončená dňa 16. 3. 2010 podľa § 15 ods. 12 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov v deň uvedený vo výzve na prerokovanie

protokolu ako deň prerokovania protokolu, nakoľko sa v uvedený deň splnomocnený zástupca spoločnosti k prerokovaniu protokolu nedostavil.

O uvedenej skutočnosti bol dňa 16. 3. 2010 spísaný úradný záznam č. 602/321/34036/2010. Následne bol vydaný dodatočný platobný výmer č. 602/230/34890/2010 zo dňa 17. 3. 2010 o vyrúbení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie druhý štvrťrok 2007 v sume 40.794,82 €. Nakoľko však žalobcovi nebol nadmerný odpočet v sume 1.121.147,- Sk t. j. 37.215,27 € vykázaný v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie druhý štvrťrok 2007 vrátený, platiteľovi dane z pridanej hodnoty bola určená povinnosť, zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti dodatočného platobného výmeru, dodatočnú daň vo výške 3.579,55 €. Dodatočný platobný výmer žalobca prevzal dňa 19. 4. 2010. Odvolanie voči nemu bolo správcovi dane (žalovanému) doručené dňa 3. 5. 2010. V nadväznosti na doručené odvolanie bola správcom dane vypracovaná predkladacia správa, ktorá spolu so spisovým materiálom bola postúpená na rozhodnutie odvolaciemu orgánu. O tejto skutočnosti bol žalobca oboznámený písomne.“

b)

„Podľa ust. § 250t ods. 1 OSP, fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si môže súd vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa odseku 4 veta prvá citovaného ustanovenia súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením...“

c)

„Krajský súd..., ako súd vecne a miestne príslušný na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy preskúmal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 250t ods. 3

(správne má byť ods. 4, pozn.) veta prvá OSP a dospel k záveru, že návrh je potrebné ako nedôvodný zamietnuť...

Ustanovenia štvrtej hlavy piatej časti OSP upravujúce konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy umožňujú sudu poskytnúť ochranu každej fyzickej či právnickej osobe, do práv ktorej bolo zasiahnuté nečinnosťou orgánu verejnej správy a to tým, že na návrh dotknutej osoby môže súd uložiť nečinnému orgánu povinnosť v danej veci konať. Samozrejme až za predpokladu, že súd po oboznámení sa s príslušným spisom zistí, že orgán verejnej správy vo veci týkajúcej sa žalobcu bez vážneho dôvodu nekonal spôsobom upraveným príslušným právnym predpisom, hoci by konať mohol a mal. Z citovaných ustanovení OSP vyplýva, že na ich základe možno nečinnému orgánu verejnej správy len uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie. Súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom. V zmysle zákona o správnom konaní sú správne orgány povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať: Sú povinné svedomito a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci.

Nečinnosť je vlastne pasivitou správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej či faktickej prekážky na to, aby správny orgán vo veci konal a rozhodol.

Z návrhu ako aj z obsahu pripojeného spisu je nesporné, že žalovaný - Daňový úrad ... ako prvostupňový správny orgán, že si u neho žalobca písomným podaním uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z DPH za zdaňovacie obdobie druhého štvrťroku 2007.

Následne žalovaný vykonal šetrenie u daňového subjektu, opakovane vyzýval žalobcu na vyjadrenie sa vo veci, na doloženie potrebných dokladov, na prerokovanie protokolu a pod. Z predloženého spisu je nesporné, že v predmetnej veci žalovaný (správca dane) vo

veci riadne konal a vo veci rozhodol. Súd má za to, že v danom prípade žalovaný správny orgán vo veci konal v rozsahu svojej kompetencie a nepreukázala sa jeho nečinnosť.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalovaný konal spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, a preto mu súd nemôže uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 250t ods. 4 OSP s ohľadom na to, že návrhu nebolo vyhovené, žalobcovi nebolo priznané právo na náhradu trov konania.“

20. Sťažovateľka tvrdila, že „označené rozhodnutie bolo vydané v konaní, ktoré bolo vedené v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania..., postup krajského súdu... porušil základné právo sťažovateľa zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy... (právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom) a čl. 6 ods. 1 dohovoru... (právo na spravodlivé súdne konanie)...“. Porušenie označených práv mal krajský súd spôsobiť najmä tým, že neumožnil sťažovateľke oboznámiť sa s vyjadrením daňového úradu (z 23. júna 2010) a zaujať stanovisko k nemu a o jej žalobe rozhodol „len na základe tvrdení Daňového úradu...“. Týmto postupom krajský súd podľa názoru sťažovateľky konal aj „v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania“ (pozri tiež bod 3, v ktorom sťažovateľka fakticky odôvodňuje porušenie označených práv postupom krajského súdu).

21. Ústavný súd preskúmal napadnuté konanie najmä z hľadiska týchto tvrdených skutočností (bod 21), ktoré smerovali (mali spôsobiť) k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Z obsahu citovaného odôvodnenia krajského súdu (bod 19) vyplýva, že krajský súd v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou vyhodnotil sťažovateľkin návrh (18) ako nedôvodný, a preto ho zamietol.

24. Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 S 3/2010 a jeho uznesenie z 8. júla 2010 nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené a tento postup a rozhodnutie v konečnom dôsledku nemôžu viesť k porušeniu sťažovateľkou

označených práv. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

25. K namietanému porušeniu „zásady kontradiktórnosti konania“ (spôsobenej sťažovateľke neumožnením oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného a zaujať stanovisko k nemu, teda v podstate rozhodnúť len na základe z tohto vyjadrenia vyplývajúcich tvrdení – pozri bod 20) ústavný súd poznamenáva, že krajský súd postupoval podľa už citovaného ustanovenia § 250t ods. 3 OSP, podľa ktorého orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis, a tiež podľa ustanovenia § 250e OSP („... predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril...“), keďže ide o rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa ustanovenia § 247 a nasl. OSP („Správne súdnictvo“ upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, pozn.), a nepostupoval podľa ustanovenia § 114 OSP („príprava pojednávania“ v rámci konania v prvom stupni upraveného v prvej hlave tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, pozn.).

26. Postup krajského súdu v procese, pri ktorom postupoval podľa právnej úpravy *lex specialis* upravujúcej tento postup (bod 25), a nie podľa všeobecnej právnej úpravy § 114 OSP, nemožno podľa názoru ústavného súdu spájať s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež ani základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

27. K námietke možnosti vyjadriť sa, resp. nevyjadriť sa ku všetkým dôkazom ústavný súd nezistil porušenie procesných ustanovení § 250t ods. 3 OSP a § 250e OSP (pozri bod 12), ktoré by malo za následok namietané porušenie základného práva (a práv) sťažovateľky.

28. Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov verejnej moci, ak tak ustanoví

zákon. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorému neprináleží právomoc všeobecných súdov preskúmavať rozhodnutia orgánov verejnej moci, pokiaľ by nezistil porušenie základných práv a slobôd v procese rozhodovania, ktoré by mali za následok arbitrárnosť alebo zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov.

29. Sťažovateľka namieta porušenie „*práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom*“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a „*práva na spravodlivé súdne konanie*“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 4 a 21). Z čl. 51 ods. 1 a 2 ústavy vyplýva, že niektorých základných práv sa možno dovoľávať len v medziach zákona, a tiež určuje medze obmedzení základných práv a slobôd.

30. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv (bod 29), sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená z dôvodu, že nepreukázala porušenie procesných právnych predpisov, ktorými mali byť porušené jej práva vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a k nej pripojených písomností, najmä však rozhodnutia krajského súdu zistil, že výrok rozhodnutia je zdôvodnený logicky s vyústením do právnych záverov, ktoré nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené. Z tohto dôvodu ústavný súd s prihliadnutím na svoje právne názory už uvedené v bodoch 13 až 17 a bode 26, ako aj konštatáciu v bode 27 sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že aj keby krajský súd porušil sťažovateľkine práva tým, že jej nedoručil vyjadrenie žalovaného (daňového úradu), a teda uvedenou okolnosťou by došlo (mohlo dôjsť) k formálnemu porušeniu označených práv sťažovateľky, materiálne by sťažovateľkou označené práva v okolnostiach danej veci porušené nemohli byť. Totiž v čase konania a rozhodovania krajského súdu bola nečinnosť žalovaného – daňového úradu – odstránená tým, že daňová kontrola bola daňovým úradom ukončená 16. marca 2010 a proti následne vydanému dodatočnému platobnému výmeru zo 17. marca 2010 sťažovateľka doručila 3. mája 2010 odvolanie a vec bola postúpená odvolaciemu orgánu (sťažovateľka nečinnosť odvolacieho orgánu nenamietala, pozn.).

32. Keďže ďalšie návrhy sťažovateľky sa viažu na jej úspech v konaní a sťažnosť bola odmietnutá ako celok pre jej zjavnú neopodstatnenosť, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa týmito návrhmi (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2010